

zwartboek

Konijnen in de hel

door het ontbreken van goede regelgeving

zwartboek

Konijnen in de hel

door het ontbreken van goede regelgeving

Sandra van de Werd

tekst: Sandra van de Werd
foto's konijnen in fokkerij en advertentie en van Jonathan,
Nina, Juultje en Lena: Sandra van de Werd
foto's zieke konijnen: Stichting Melief, Stichting Bunnybin
en Knaagdierencentrum Heiloo
lay-out: Joost Agterberg
uitgave: november 2007

Alles in dit zwartboek mag openbaar gemaakt worden, verveelvoudigd en gebruikt.

Het begon met het gedumpte jonge konijntje dat al zes weken onder een brug in Amsterdam woonde en dat ik op een vroege zondagochtend kon vangen. Een mannetje: Jonathan. Maar dat wist ik toen nog niet. Ollie, mijn mannetjeskonijn, wist het wel. In een wilde achtervolging beet hij zich vast in Jonathans staart en Jonathan rende in paniek door. Zonder staart. En daarmee krijgt dit verhaal een staartje.

Een konijn alleen is een eenzaam konijn, daarom ging ik voor Jonathan op zoek naar een voedster. Omdat konijnen in de bio-industrie in draadgazen kooien een rot leven lijden besloot ik te proberen aan een 'oude' voedster, een vrouwtjeskonijn, te komen die ze anders zouden afdanken aan het slachthuis.

Op de zoekmachine Google tikte ik 'voedsters vleeskonijnen' in en zo kwam ik toevallig terecht op een advertentie die gezet was op Marktplaats: "Vleeskonijnen inventaris aangeboden (kooien, konijnen en spul)." Iemand die dus zijn gehele konijnenfokkerij aanbood. Op de foto's die erbij zaten was te zien hoe de konijnen in rijen verroeste draadgazen hokken zaten opgesloten. Precies de bio-industrie, maar dan gewoon privé in iemands schuur.

Vleeskonijnen inventaris aangeboden (kooien, konijnen, spul)

hierbij bied ik mijn gehele konijnenfokkerij aan,

die bestaat uit de kooien (verschillende maten en bodems (alle gaas)

-voor vlees konijnen en voedsters. Dit zijn er 6 grote kooien voor vleeskonijnen,

-nog een blok kooien voor 5 voedsters,

-nog een rij voor rammen en voedsters bestaande uit 8 kooien waar verschillende nestblokken aan hangen

-en nog een aan elkaar gekoppeld blok kooien van 16, dus 8 aan de ene kant en 8 aan de anderen kant; deze worden gebruikt voor een deel vleeskonijn en een deel voedsters

Er zijn in totaal 12 nestkasten voor de voedsters.

een drinknippel leiding (voor elke kooi 1 nippel)

bij alle kooien voerbakken (verschillende afmetingen zowel groot als klein

Dan zijn er ook nog de dieren zelf, het zijn:

2 jonge dekrijpe witte nieuwzeelander voedsters, nog geen nesten gehad

2 volwassen rammen, 1 nieuwzeelander en 1 californian

2 lotharinger voedsters, 1 bruin en een zwart, nog geen nesten gehad

5 nieuwzeelander voedsters zowel jonge als ouderen

3 californian voedsters

56 vleeskonijnen van verschillende leeftijden, zowel rammen als voedsters

en nog 2 jongen die nog op nest zitten maar die zijn later ook te koop

alles in een koop, of over een kleineren koop valt te praten

voor verderen info bellen of mailen. voor biedingen op de konijnen moet u mailen

(de foto's zijn van het begin van het begin van de fokkerij gemaakt in de winter dus daarom een beetje rauw, er zijn nog meer spullen en kooien die er nog niet waren toen de foto werd gemaakt.)

Ik heb de Landelijke Inspectiedienst van de Dierenbescherming (LID) opgebeld en ze naar deze advertentie op Marktplaats laten kijken. Na het zien van de foto's bij de advertentie was er wel reden voor hen om daar eens een bezoek te gaan brengen, maar ze wilden niet zelf het adres uitzoeken, want er stond alleen een 06 nummer bij de woonplaats.

Een vriendin heeft toen telefonisch een afspraak gemaakt met de konijnenfokker en zaterdag 11 augustus zijn we samen naar Brabant gegaan. Doel van het bezoek was het juiste adres te weten te komen voor de LID, een getuigenverklaring aan hen te geven en twee oude voedsters daar weg te kopen. Onder het mom van konijnen kopen voor de jarige dochter en een zwager die belangstelling had om de fokkerij over te nemen hadden we de afspraak gemaakt.

Maar voordat we daar naar toe gingen was ik er, door nogmaals te bellen met de LID, al achter gekomen dat de LID niets kon uitrichten. Omdat er voor het houden van konijnen (en knaagdieren, vogels etc.) door particulieren geen regelgeving bestaat over huisvesting staan ze machteloos. En ook biedt de regelgeving van het Besluit doden van dieren geen bescherming: deze dieren mogen onverdoofd zonder bewijs van bekwaamheid worden gedood. Marktplaats staat dan ook vol met advertenties van particulieren die konijnen per kilo voor de slacht aanbieden. Van de Landelijke Inspectiedienst van de Dierenbescherming hoorde ik dat ook de konijnen in dierenwinkels vaak afkomstig zijn van dergelijke particuliere fokkers die de dieren in geheel gazen kooien houden.

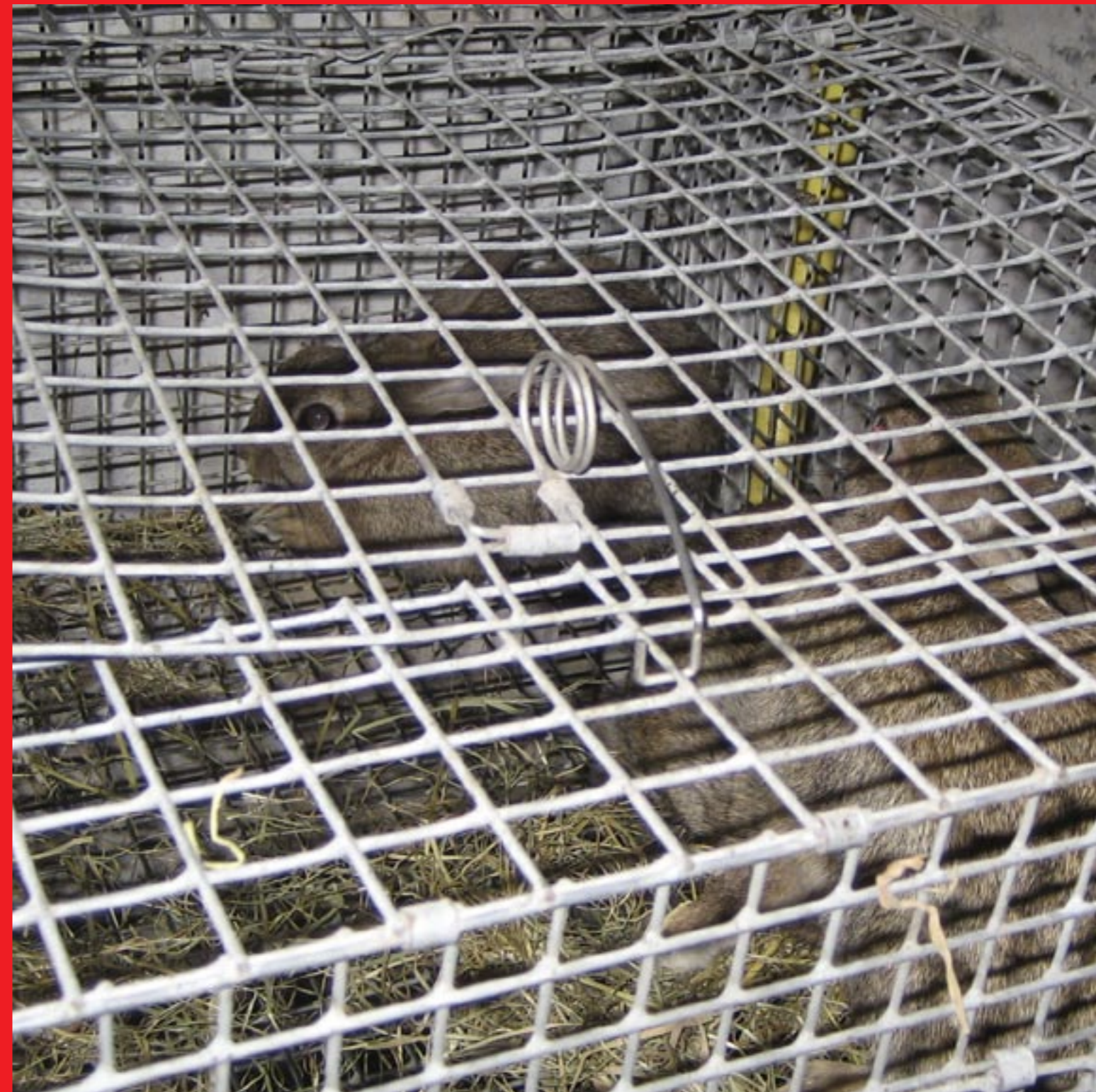
Na overleg met andere dierenvrienden ontstond het idee om ook werkelijk een bod te doen op de hele aangeboden fokkerij om die te laten stoppen en te voorkomen dat niet een andere dierenbeul de inventaris zou overnemen. Stichting Melief wilde helpen met de eerste opvang.

Toen we daar zaterdag aankwamen stonden aan het eind van een doodlopend weggetje bij een stenen schuur een jongen van zestien jaar en zijn jongere zusje ons op te wachten. Voor de dichte deur van de stenen schuur stond een laag krat met een stuk of tien witte jonge konijnen erin. Iets verderop lag het woonhuis en daarachter de stallen. De vader van de jongen was varkensbioindustriehouder. De jongen bleek tot onze verrassing de eigenaar van de konijnenfokkerij te zijn. Hij wilde ons eerst niet binnenlaten vanwege ziektes in de stal. Maar toen we hem vertelden dat onze zwager interesse had voor de gehele fokkerij mochten we daarna toch even naar binnen gluren en liet hij ons in het voorportaal.

Wat gelijk opviel was het normale konijnenhok met een groot dik zwart konijn erin dat voorin op de grond stond. Dat was het vijf jaar oude konijn van zijn zusje. Klaarblijkelijk had deze de rol van “uitverkorene”. De rest van de konijnen zat in de vrij donkere schuur opgesloten in draadgazen hokken.

Wat verder opviel was de enorme verzameling andere dieren die ook op een vreselijke manier gehuisvest waren. Een kleine bak volgepropt met ratten: voor zijn slangen (die waren ergens anders) en voor de verkoop (ook te koop op Marktplaats bij hem voor vijftig eurocent uit de diepvries en levend voor ietsjes meer). Twee gazen kooien vol met krielkipjes en haantjes, een kanarie en helemaal achterin stond een gazen kooi met drie wilde zeer jonge en angstige konijntjes.

De dekrampen hadden omdat ze lang mee moesten een klein plankje op het gaas, zodat ze als ze wilden hier op konden zitten. De rest had dat niet.

Omdat ik zei dat ik eigenlijk wat oudere konijnen zocht mocht ik uiteindelijk toch de stal met de jongen in om rond te kijken.

Onderweg kwam ik langs een dekramp die met zijn kop helemaal scheef stond. De twaalf voedsters waren inmiddels weer gedekt en zaten op een rij ieder afzonderlijk in een geheel gazen kooi.

De overige konijnen zaten met een stuk of tien gepropt in grotere geheel gazen kooien. Er was een automatische drinknippel leiding met voor iedere kooi een drinknippel en een voerbak bij iedere kooi voor het opfokvoer. Iets anders kregen deze konijnen niet. Geen hooi, stro of groenvoer. Volgens de jongen waren ze binnen twaalf weken slachtrijp en gingen ze weg.

Belangrijk was voor hem dat ze tussen de twee en drie kilo wogen. Wogen ze meer dan wilde de afnemer die langs kwam rijden met zijn bestelauto ze niet. Dan slachtte de jongen ze zelf en deed ze in de diepvries. Een bordje met "Konijnenvlees te koop" deed de rest.

Omdat hij nog even door wilde gaan tot de kerst, want dan hoopte hij veel geld te verdienen, mocht ik geen voedster kopen. Uiteindelijk koos ik twee vrouwtjeskonijnen uit het krat die nog erg jong waren. Ze werden door hem in een weegschaal gekwakt en dat bepaalde de prijs. Die van een kilo was 3.40 euro en die van 1600 gram 3.80 euro. De konijnen waren duidelijk dingen voor hem. Hij ging er bijzonder ruw mee om.

Ik vroeg of de konijnen gevaccineerd waren, waarop hij antwoordde dat alleen de voedsters dat waren.

Er was er één bij met een dicht vochtig oogje en toen ik hem dat zei werd dat konijn ruw beetgepakt en liep hij er mee weg. Wat ook opviel was de algehele apathie van de konijnen. Zo zaten ze met zijn tienden in een laag krat waar ze zo uit konden lopen. Maar dat deden ze niet, een deel ervan lag plat van angst op de bodem van het krat. Sommige konijnen trilden bij het lopen toen we ze op de grond neer zetten. Nog nooit hadden ze op een dichte vloer gelopen.

Omdat de jongen tot de kerst door wilde gaan, zijn alleen twee jonge konijnen meegenomen.

Het was mooi om te zien hoe ze na een paar dagen van apathisch gedrag langzamerhand steeds vrolijker en ondernemender werden. Er ging een wereld voor ze open van stro, hooi, groenvoer en dingen zien en dat er aardig tegen ze gedaan werd. Voor het eerst in hun leven werden ze niet meer als dingen behandeld en kregen ze een naam: Juultje en Nina.

Om hun familie te redden hebben we 's avonds via de telefoon toch een bod op de gehele fokkerij gedaan. De volgende dag bleek hij het wel te willen verkopen voor 750 euro. Ik had nog 275 euro vakantie-geld over. Mooier besteed kon het niet. Ik ging iedereen in mijn omgeving vragen financieel te helpen deze konijnen te redden. Een vriend doneerde 25 euro en mijn dierenarts 100 euro. Hartverwarmend was het dat het geld binnen stroomde van zowel particulieren als dierenbeschermingsorganisaties. Allemaal mensen die het een goed idee vonden dat wij deze konijnen zouden redden uit hun hel. Natuurlijk beseften we dat het een druppel op een gloeiende plaat was. De actie zou vooral een symbolisch gebaar zijn. Toch zou er voor deze konijnen en al hun nakomelingen heel wat individueel leed mee voorkomen worden.

We wilden met het opkopen van de konijnen een actie erom heen maken om de mensen en de politiek te laten zien dat deze vorm van dierenmishandeling in Nederland zomaar kan en mag omdat er geen regelgeving voor is. Dat er niets in de wet staat dat deze dieren hiertegen beschermt. Dat het hard nodig is dat er regels hiervoor komen waardoor mensen strafbaar zijn als ze dieren zo houden. Dat de inspectiedienst graag zou willen ingrijpen, maar geen wettelijke mogelijkheden heeft om dat te doen. En dat de politiek de enige wet die er is voor dieren, de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren, die toch al niet toereikend is, nu ook nog wil afschaffen.

De koop ging door. Voor 700 euro konden we alles krijgen. Eerst was het 720 euro, maar toen bleek dat er nog maar zo'n 50 konijnen in totaal waren in plaats van de in de advertentie gezette 72. Dus ging er 20 euro af. We spraken af voor vrijdagmiddag 17 augustus om vier uur. We wilden de konijnen zo snel mogelijk veilig bij ons hebben.

Een journaliste van de Volkskrant reed samen met Jeroen en mij vanuit Amsterdam mee in de auto die volgeladen zat met kattenvervoermandjes. Want in onze auto zouden de hoogzwangere voedsters vervoerd worden. Lothar van Stichting Melief kwam samen met Martin in een gehuurde bus om de rest van de konijnen en de kooien die aan elkaar gekoppeld waren en vier meter lang waren te vervoeren. De konijnen zouden bij Stichting Melief op een konijnenheuvel gaan wonen.

Het was best spannend allemaal. We waren bang dat de jongen argwaan had gekregen en we de konijnen niet mee zouden krijgen. Gelukkig bleek dat niet zo.

Toen we daar arriveerden stond hij buiten in zijn overal en met een pas kortgeknipte kop stekeltjeshaar ons op te wachten. Hij had er de pest in dat we een half uur later waren want hij had om vijf uur nog een afspraak. Gelukkig had hij alles volgens afspraak in de schuur laten staan met de dieren er nog in. Dat hadden we gevraagd, opdat we zouden kunnen zien hoe we het voor onze zwager opnieuw moesten opbouwen. Hierdoor kon ik nog foto's maken van de situatie waarin de konijnen moesten leven en zien of het aantal dieren veranderd was. We haalden de mandjes van de voedsters de schuur binnen. Om zijn vertrouwen te winnen vroeg ik wanneer wie zou gaan bevallen en of hij dat voor ons wilde opschrijven. Dat deed hij keurig. Sommige voedsters waren hoogzwanger en konden ieder moment bevallen. We waren dus net op tijd. Ik zei tegen de jongen dat ik wat foto's ging maken van de opstelling.

Omdat de konijnen aan de jongen gewend waren lieten wij hem de voedsters stuk voor stuk in de mandjes doen. Een zwangere voedster had nog kleintjes van een paar weken bij zich. Zij ging in een apart krat met haar kleintjes in de bus van Lothar. De rest van de zwangere voedsters ging in mandjes naar onze auto.

Al toen we net in de schuur waren bleek tot onze schrik dat dit niet zijn enige konijnenfokkerij was. Hij vertelde dat hij er ook nog eentje had met meer konijnen bij het huis van zijn moeder waar hij woonde. Daar had hij deze week nog een aantal konijnen aan de wagen van het slachthuis afgeleverd. Dagelijks fietste hij van het huis van zijn moeder naar dat van zijn vader om in beide schuren de konijnen eten te geven.

Voor geld was alles te koop bij de jongen. Voor 37 euro kochten we ook de jonge wilde konijntjes op, de zeven krielhaantjes en een hennetje die in dezelfde gazen kooien zaten. Het was te triest om die achter te laten. De wilde doodsbange konijntjes verkocht hij voor 5 euro per stuk. Die had de poelier aan hem verkocht met als doel dat hij ermee ging fokken en ze dan als wild vlees aan de poelier zou verkopen. Hij had pas nog een wild konijn gehad dat een ram was waarmee hij had willen fokken, maar dat dier was onlangs doodgegaan.

Alles ging nu heel snel. Na de voedsters werden de jonge konijnen die in groepen in de gazen kooien zaten in kratten gestopt. Toen hij een vol gestopt krat naar ons toe bracht liet hij het krat van horizontaal dragend loodrecht naar beneden vallen waardoor alle konijntjes die daar in zaten op elkaar vielen. De zieke konijnen die ik de week ervoor had gezien waren er nog, ook de zieke ram met de scheve kop. Nu ik alles beter en langer kon zien, zag ik meer scheve koppen en konijnen die er ziek uitzagen. Er was geen voer dat we mee konden nemen voor ze. Al het voer was op en ook in de voerbakken was geen kruimel meer te vinden.

De journaliste van de Volkskrant vroeg aan de jongen wat hij nu ging doen. Hij antwoordde dat hij eerst de boel ging schoonmaken en ontsmetten en daarna eenden ging fokken en vetmesten. Het drama werd groter. Als we dat hadden geweten... We waren geschokt. Die jongen ging gewoon door met dieren mishandelen en dat nog wel op twee plekken. Hij vertelde dat hij van plan was om over twee jaar te stoppen, dan ging hij bij zijn vader wonen en werken bij diens bio-industrievarkensbedrijf.

Toen alles losgekoppeld was en de rijen kooien (van 30 cm hoog), de leidingen van de drinknippels, de nestkastjes en voerbakken waren ingeladen moest de laadklep vastgemaakt worden met touw. Daarvoor leenden we een trap van de jongen. De stal was leeg. Op de overvolle bak met ratten na. Hen lieten we achter in hun hel.

Buiten betaalde ik de jongen 700 euro voor de konijnenfokkerij en 37 euro voor de wilde konijntjes, de haantjes en het hennetje.

Martin zag wilde konijnen op het weiland voor zich en meldde dat. Dat had hij beter niet kunnen doen want de jongen zei dat hij die eendaags met zijn jachtgeweer zou afschieten. Op Martins vraag wat hij allemaal schoot ging hij gretig in. Op zo'n beetje alles was het antwoord: eenden, duiven, fazanten, konijnen, reeën, ja ook ganzen, afgelopen weekend had hij nog 'fijn met paps' gejaagd en drie reeën neergeschoten.

Maar nu ging hij echt weg want hij was al te laat voor zijn afspraak. Hij hoopte dat er nog genoeg vlees voor hem over zou zijn van de barbecue. Ik wees hem er op dat zijn trap nog buiten de deur stond, maar dat dat waarschijnlijk niet erg was, het was hier immers geen Amsterdam. Zijn antwoord was dat iemand dat eens moest proberen, daar wist hij wel raad mee: hij haalde gelijk zijn jachtgeweer!

Snel zette hij de trap toch nog in de schuur en deed de deur weer op slot. Het bordje waarop "Ontsmetten Verboden toegang" stond, hing al op de deur van de stal. Voordat hij op zijn fiets wegreed zei hij dat we hem altijd mochten bellen als we iets over de konijnen wilden weten.

Dankzij veel liefde en 700 euro zijn 50 konijnen gered uit de hel

Voorpagina Volkskrant maandag 20 augustus 2007

Actievoeren anno 2007. Niet de dieren bevrijden, maar ze vrijkopen. Het loopt een tikje anders af dan gehoopt.

Van onze verslaggeefster
Eveline Domevscek

AMSTERDAM 'Dit is actievoeren anno 2007', zegt Jeroen Broekhuizen (35) die op weg is naar Noord-Brabant voor de operatie 'Red de konijnen uit de hel'.

Naast hem telt de 44-jarige Sandra van de Werd een stapel bankbiljetten. 'Zo'n vijftien jaar geleden ketenden we ons nog vast aan het hek van een circus. Dat is nu wel anders.'

Zij heeft een kleine, vreedzame actie bedacht. Voor 700 euro koopt Van de Werd een hele konijnenfokkerij - 50 konijnen, kooien en voer - om zo de dieren te redden uit handen van de eigenaar: een 16-jarige zoon van een Brabantse varkensboer.

Dat idee ontstond toen Van de Werd een vrouwtjeskonijn (voedster) zocht voor haar rammeljaar (mannetje) die ze vorige maand onder een Amsterdamse brug vond. Tijdens haar zoek-

tocht naar een 'voedster uit de bio-industrie met als laatste reis het slachthuis' stuitte ze op een advertentie van een jongen die zijn fokkerij aanbood. 'De foto's waren verschrikkelijk. Vetgemeste konijnen in rijen verroeste hokken van draadgaas.'

Ze belde de Landelijke Inspectiedienst Dierenbescherming (LID) die haar vertelde niets te kunnen doen. Er is geen regelgeving voor het houden van konijnen door particulieren.

In de auto repeteren Van de Werd en Broekhuizen hun rollen. 'Jij wilt een nieuwe hobby: konijnen fokken. En ik ben gewoon een vriendin', zegt Van de Werd. Op een parkeerplaats dichtbij de fokkerij arriveren 'complotgenoten' Martin Hof (24) en Lothar Vermeulen (32). Vermeulen is van stichting Melief die opkomt voor verwaarloosde dieren. Hij oogt zenuwachtig. 'Geen vragen stellen en niet vol medelij roepen hoe zielig die dieren zijn.'

Het viertal loopt even later achter een blonde jongen in blauwe overall een bedompte stal binnen. De tiener heeft haast. 'Als het lang duurt, staat

er dadelijk geen vlees meer op tafel.' Handig haalt hij de konijnen uit de kooien. Met geveinsde bewondering vraagt Martin of hij drie wilde konijnen - die de jongen voor de wildhandel wilde fokken - ook mag hebben. Dat mag, evenals de kip en de zes hanen. Als hij maar betaalt.

'Sorry, jongens', fluistert Hof als een krat met tien konijnen op zijn kant valt. Als alle kooien en dieren zijn ingeladen, haalt Van de Werd opgelucht het geld uit haar regenjas: vakantiegeld, giften en 400 euro van stichting Project en Dier.

De bestemming van de konijnen was voor de actie al bepaald: Melief verdeelt 38 konijnen onder 'gastgezinnen' en een zogeheten konijnenberg. Van de Werd brengt elf zwangere voedsters naar onder meer het knaagdierencentrum in Ermelo.

De boerenzoon kijkt naar zijn lege stal. 'Even de boel ontsmetten en dan komen hier eenden.' Trots vertelt hij: 'Binnenkort ga ik weer jagen met mijn pa. Reeën, ganzen noem maar op.' Bij het weggrijden zegt Van de Werd beduusd: 'Eenden, als we dat hadden geweten...'

Lothar en Martin reden gelijk met de kooien en dieren door naar Stichting Melief.

Ik bracht samen met Jeroen de journaliste naar het dichtstbijzijnde station en daarna reden we door naar Ermelo om bij Stichting Bunnybin vier hoogzwangere voedsters af te leveren die in gastgezinnen geplaatst zouden worden. Diezelfde avond beviel een voedster gelijk na aankomst bij het gastgezin.

Zeven hoogzwangere voedsters gingen met mij mee naar Amsterdam om de volgende dag opgehaald te worden door iemand van het Knaagdierencentrum in Heiloo. Een van de voedsters die daar heen ging was erg ziek.

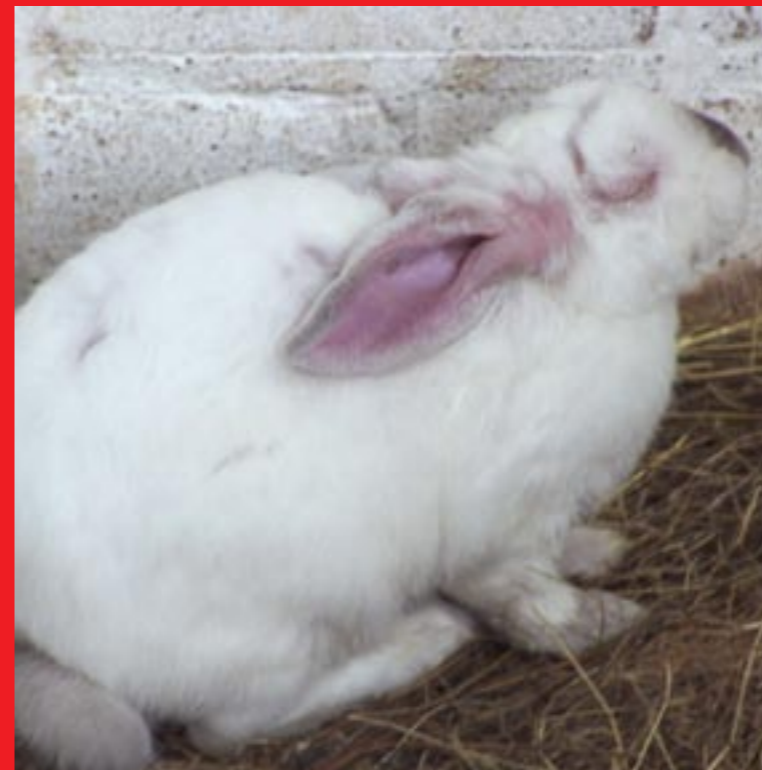

Het was helaas niet het enige konijn dat ziek was. Bijna alle konijnen die Lothar en Martin mee hadden genomen, bleken ziek te zijn. De konijnen (de rammen werden van de voedsters gescheiden) werden in een stal met stro gezet. Ze kregen antibiotica door het drinkwater.

Er werden Kamervragen gesteld door de Socialistische Partij en de Partij voor de Dieren, naar aanleiding van het artikel in de Volkskrant, aan de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit over het ontbreken van regelgeving en sancties voor het verwaarlozen van konijnen. Zo werd haar gevraagd of zij de mening deelde dat het onwenselijk is dat een houder van 'vetgemeste konijnen in rijen verroeste hokken van draadgaas' nu eenden gaat houden onder het mom van een particuliere hobby? En of zij bereid was te bezien of het wederom ging om een particuliere hobby en de houder door de AID of LID te laten controleren. De beantwoording van de vragen was voor de minister blijkbaar moeilijk want zij had uitstel nodig omdat ze de vragen niet in de gebruikelijke tijd kon beantwoorden.

Voor veel van de konijnen kwam de redding te laat. Deze twee jonge konijntjes hebben het niet gered, benauwd en met oogjes en neusjes vol pus gingen ze tenslotte langzaam dood. Net als Lady en Monchou, twee voedsters die volgens de jongen gevaccineerd zouden zijn, en al die anderen die nog geen naam hadden. Voor hen was laten inslapen de enige optie. Ook een van de haantjes ging dood. Dierenartsen constateerden bij de zieke konijnen myxomatose, rhinitis, pneumonie, mastitis, bijtabcessen, schimmel, oormijt, veel scheve koppen, zere hakken, snot en zeer nalatige zorg. Daarnaast waren veel konijnen erg bang en sommige apathisch. Het is duidelijk dat de konijnen van de jongen niet waren ingeënt tegen ziektes. Veel van zijn dieren waren al ziek toen hij de dieren verkocht.

Een week nadat we de konijnenfokkerij hadden opgekocht kwam bij Stichting Melief het volgende mailtje van de jongen binnen:

onderwerp: zielige konijnen fokkerij

commentaar: hallo,

ik was de eigenaar van dat zielige konijnen bedrijfje zoal jullie het noemen, maar ik heb wel hard voor mij dieren egahd meer dan jullie allemaal bij elkaar maar als ik wat wou verdienen met konijnen dan moest da zo maar jullie zijn nog niet in mijn anderen stal geweest want daar zaten de dieren nog beter dan bij jullie op het stro, en vergeet niet wij zullen altijd het laatste woord hebben, wat betreft de konijnen fokkerij, of dat jullie nu alles opkopen of iets anders er mee doen maakt me niet uit, maar ik ga hier eens wat aan doen. mvg eigenaar 2e konijnenfokkerij. en ik zou wel eens graag met linda willen spreken die vrouw die mij zo vaak had gebeld. over hoe dat ze dur zaakjes moet regelen want ik heb haar naam en kenteken, benaderen: e- mail of Linda laten bellen!

Een aantal dagen later kreeg Stichting Melief nog een mail en deze keer kreeg ook de konijneninformatie site www.konijnen.nl er een omdat zij ons verhaal met mijn foto's op hun website geplaatst hadden:

Verzonden: Tuesday 28 August 2007 9:27

Aan: info@konijnen.nl

Onderwerp: Artikel: slachtkonijnen gered. Onrechtmatig

Geachte beheerder van de website konijnen.nl,

Op uw site staat een artikel vermeld : "Slachtkonijnen uit miserabel leven gered"

Gezien de inhoud en gebruikte foto's in dit artikel wil ik u met nadruk wijzen op het onrechtmatige karakter van de gebruikte foto's.

U bent in overtreding met het copyright van marktplaats.nl aangezien een aantal foto's zijn gekopieerd uit de website van marktplaats.nl zonder toestemming. Daarnaast is er nog sprake van overtreding omdat een aantal foto's onrechtmatig zijn gemaakt in een particulier gebouw zonder toestemming van de eigenaar. Indien passende maatregelen uwerzijds achterwege blijven zullen verdere justitiële stappen ondernomen worden.

We besloten de mails te negeren. Al die zieke konijnen baarden ons veel meer zorgen. Vooral toen Monchou die bij een verzorgster van het knaagdierencentrum in Heiloo zat, myxomatose bleek te hebben. Zij werd ingeslapen. Het knaagdierencentrum ging voor drie weken dicht. Geen konijn ging er meer in of uit en alle konijnen werden gevaccineerd om een uitbraak te voorkomen. Bij Stichting Melief brak de myxomatose ondanks de vaccinatie toch uit. Het merendeel werd ernstig ziek. Zij zouden nooit meer op de konijnenheuvel kunnen huppelen.

Deze konijnenfokkerij staat niet op zichzelf. In talloze achteraf schuurtjes zitten dieren zo opgesloten om er een paar centen mee te verdienen. En niet alleen konijnen, maar ook kippen, eenden, fretten, ratten, nertsen, etc.

De particulier kan met deze dieren uitspoken wat ze wil.

Er is immers toch niemand die deze dierenmishandeling aan kan pakken.

Anno 2007 is er voor deze dieren nog geen enkele regelgeving gemaakt waarin goede huisvesting en welzijn gewaarborgd zijn.

Konijnen vallen ook buiten de regelgeving die geldt in slachthuizen en die voorschrijft dat dieren van te voren eerst verdoofd moeten worden voordat ze worden gedood. Geen enkele controle is er op hoe het doden gebeurt.

Ook de dierenhandel maakt handig gebruik van het gebrek aan regelgeving. De konijntjes die in de dierenwinkels belanden worden vaak in deze batterijkooien gefokt. Eenmaal in de dierenwinkel belandt wordt het zo schattig uitziende dier voor weinig geld maar al te vaak ondoordacht gekocht. Het is eerst nog leuk, maar al gauw is men er snel op uitgekeken en verpietert het dier in zijn te kleine kooi of wordt het als een ding eenvoudigweg op straat gezet of soms zelfs in de vuilcontainer. De opvangcentra zitten er vol mee. Ook blijken de konijnen dus vaak al ziektes met zich mee te kunnen dragen, bij de koop inbegrepen.

Voor de bedrijfsmatige konijnenhouderij bestaan wel regels, opgesteld door het Productschap voor Vee en Vlees. Maar deze zijn niet van toepassing op de particuliere konijnenfokkers. Het is niet precies omschreven wanneer een particuliere konijnenfokker als een bedrijf moet worden aangemerkt. In het hier beschreven geval fokt de zestienjarige jongen jaarlijks honderden dieren. Mensen die enkele keren per jaar voor de verkoop hun honden en katten een nest laten werpen, worden al snel als een bedrijf aangemerkt, waarop de regels van het Honden- en kattenbesluit van toepassing zijn. Dat zou ook voor de fokkers van vleeskonijnen moeten gelden. Zodra het vermoeden bestaat dat mensen konijnen voor de verkoop fokken, zouden ze aan wettelijke regels moeten voldoen. En op de naleving daarvan zou dan gecontroleerd moeten worden. Niet in de laatste plaats omdat de producten van de konijnen in de consumptiekringloop terecht komen. Ook zou er gewoon belasting betaalt horen te worden uit deze bron van extra inkomsten.

Die regels zouden dan wel veel hogere normen voor de huisvesting en verzorging moeten bevatten dan de huidige productschapverordening. Want deze bevat minimale, helaas volstrekt onvoldoende eisen ten aanzien van de huisvesting en verzorging van de konijnen. Door hun stressgevoelige karakter zijn konijnen eigenlijk volkomen ongeschikt om gehouden te worden als productiedieren.

Met het aanbieden van dit zwartboek zenden wij een noodsignaal uit en tegelijk een aanklacht richting politiek. Alleen goede regelgeving voor het houden van dieren bij particulieren (en bij bedrijven) kan een eind maken aan de hier beschreven misstanden, zodat het voor een zestienjarige jongen niet langer meer lonend is om in absolute vrijheid en zonder enige maatschappelijke controle dieren op te sluiten, slecht te verzorgen en eigenhandig te doden bij wijze van bijverdienste.

Jonathan zonder staart nu samen met Juultje, Lena en Nina

Dit zwartboek is mede tot stand gekomen dank zij de hulp van Irene Visser, Ton en Hella Dekker, Jeroen Broekhuizen, Lothar Vermeulen en Marc Winters van Stichting Melief, Linda Leigh, Martin, Lilian Harmenzon, Maryo v.d. Berg, Wilma Moolenbeek, Stichting Bunnybin, het Knaagdierencentrum in Heiloo, Stichting Dier en Project, Stichting Rechten Voor Al Wat Leeft, Dierenbescherming afdeling Friesland, Dierenbescherming afdeling Alkmaar, Stichting KonijnenBelangen, Saskia Vos, Marijke Santen, Jannes Tel, I. de Rover- Brederode, Liet van Immerzeel, Roos van Zanten en Sjoerd van der Wardt, I. Jansma, Mascha Vieselmann, W.K. van Dijk, G. Koudijs, Yara Cahn, A.M.I. van Oppenraay, W.H. Leeuwenburgh, J. de Jong, Esther van der Spek, J. Bijleveld, Astrid Lagendijk, Anja van de Werd, Mieke Lehmann, Marianne van der Wal en Joost Agterberg.

Dit zwartboek Konijnen in de hel door het ontbreken van goede regelgeving is een noodkreet en tegelijk een aanklacht richting politiek. Door de nalatigheid van de politiek (het eenvoudigweg ontbreken van goede regels voor het houden van dieren in verband met hun huisvesting en het waarborgen van hun welzijn) blijven de in het boek beschreven misstanden voortbestaan en kan er niet ingegrepen worden. Wij vragen de politiek daarom op zeer korte termijn goede regelgeving te maken die bescherming gaat bieden aan de dieren die bij particulieren wonen.

